

HABITACIÓ 1811

Em mossego les ungles mentre estic dins del taxi mirant per la finestreta del cotxe. Estic bastant nerviosa... com quan estic a punt de pujar a una muntanya russa i no sé quina serà la sensació. No deixo de mirar-me el mòbil per saber l'hora que és... ara tres quarts de set de la tarda, i ara tres quarts i un minut de set. No tinc cap notificació, i no em ve de gust mirar cap aplicació per matar el temps mentre el cotxe arriba cap al meu destí. No hi ha manera de tranquil·litzar-me i de deixar de mossegar els llavis. Agafo el mirallet que tinc dins del moneder, l'obro i el meu reflex em mira. Tinc els ulls ben oberts, amb el maquillatge al seu lloc i el pintallavis sense haver desaparegut... la meua mirada m'observa desafiant, com sabent que m'estic enganyant a mi mateixa perquè sé que estic fent alguna cosa equivocada o malament. Recordo la manera com he manat al taxista el lloc on he d'anar: "Al carrer Simon Bolívar número 2, si us plau... he d'estar-hi abans de les set". Tenia les mans tremoloses i la veu gastada, com en un examen de matemàtiques dient les taules de multiplicar en veu alta... em sento bruta i covarda quan penso on he d'anar. No estic còmode en mi mateixa, com si una veu dins meu em prohibís estar contenta per la decisió que he pres en vestir-me amb mitges negres i tacons. Em miro les cuixes... les tinc massa a l'aire i m'arronso baixant-me el vestit que ja m'arribava per les cingles. Torno a mirar per la finestreta... ja casi no hi ha sol ni llum, el cel és una manta grisa de llana freda que recorda l'arribada del fred en aquella tardor ploviscosa; els carrers es van buidant i els cotxes van desapareixent. A poc a poc noto com el taxi va disminuint la marxa... s'atura a un carreró prim i curt, extraordinàriament fosc. El taxista em mira. "Són 17 amb 81 cèntims". Obro la meua cartera nerviosa amb les mans tremoloses i li ofereixo un bitllet de vint als seus dits calents i llargs. Em torna una moneda de 2 euros i unes monedetes de 10 i 2 cèntims. No el miro als ulls i baixo del cotxe. Una porta metàl·lica se m'apareix davant amb un home vestit elegantment amb una americana i una camisa impol·luta.

Rellisco amb les sabates de tacó que m'he posat sense saber ben bé per què... per impressionar-lo potser, o per sentir-me més gran, més dona, més per ell. El seu rostre m'envaeix suaument la ment i em fa posar-me la pell de gallina en pensar en els seus ulls negres i les seves mans... i la consciència em tortura el pensament tornant-lo fosc i sense il·lusió quan em recorda que no està gens bé el que estic a punt de fer. Em poso

davant de l'home, faig un gest amb el cap i m'obren la porta metàl·lica grisa, i d'ella el color vermell me penetra emocionalment acompanyada de nombroses siluetes daurades, exòtiques, clàssiques i barroques. Tota una escala victoriana vermella se m'apareix en forma de cargol, seduint-me a pujar pels seus esglaons i la seva barana d'or llampant i robust. Les parets estan cobertes d'un color granat net amb canelobres grans, modernistes i tremendament excitants. Estatuetes d'angelets amb arcs i fletxes, muses, Venus i demés dones nues. El terra és vermell brut, tota una catifa de vellut intens amb petjades marcades i rajoles marronoses antigues. El meu acompanyant es posa davant de mi, porta una americana negra amb un llacet i una camisa blanca. Torno a analitzar com vaig vestida: porto el meu abric negre que em cobreix fins les cuixes, a sota el meu vestit gris que em deix tota una espatlla i les cames a l'aire. Porto aquelles mitges que em fa vergonya posar-me, i aquells botins miserables de tacó i pell negra.

L'home puja per les escales sense mirar la seva majestuositat, i jo, amb molt de compte, expiro cada delicat tacte que sento quan acaricio aquella barana i els meus peus senten amb pessigolles el vellut del terra. Cada esglaó és excitant, les estàtues de les muses em miren tranquil·les i pacients, m'observen, casi noto que sospiren per mi, o pel que estic a punt de fer en silenci i sense saber què em passarà. Una d'elles sembla que estengui el seu braç cap a mi, em mira innocent, la seva escultura és fosca, de ferro i freda; porta una túnica transparent que li tapa els pits i el gènere, però les seves cames són formidables, es troba amb la posició de la S, típica grega, i amb un pentinat recollit i una diadema al centre del cap. Crec que sap en què estic pensant, i crec que ella sap què penso jo d'ella: em convida a sentir, a seduir i ser seduïda, a sentir plaer i a donar plaer, però no estic segura si és amb la persona correcta. Encara estic molt nerviosa, però la seva mirada em relaxa amb una serenitat immensa, els seus ulls ametllats i les seves dolces mans em tranquil·litzen, com si volgués que l'abracés i ella em xiuxiués a l'orella que tot anirà bé. Em separo d'ella i segueixo recte, darrera de l'home amb l'americana negra i la camisa impol·luta. I a poc a poc, tot un passadís ple de portes marronoses de fusta m'impacta com una imatge de por. Tot l'allargat camí són portes amb un número al centre escrit amb tipografia victoriana i amb un cert estil eròtic. Jo no deixo de caminar fins la penúltima porta. Tot el lloc està ambientat amb un silenciós piano melancòlic, com un Beethoven sense energia però a la vegada sensual, com si amb cada nota de música volgués tocar-me els cabells i endinsar-me amb un mar de petons pel coll. L'home amb l'americana negra i la camisa impol·luta em mostra la

meva porta, la 1811. I amb un suau toc de porta, una llisa veu se sent des de l'altra banda de la paret. "Endavant". Les meves pupil·les es dilaten i la meva respiració es talla.

-Gràcies, Lluís. Ja pots marxar, no necessitem res més.-Diu. I l'home desapareix darrera meu i tanca la porta, fent el soroll d'unes claus en una ferradura de presó.

Ell està davant meu, darrera d'un enorme llit vermell de vellut. Està dempeus, porta un jersei de punt de llana marronós que el té arremangat fins els colzes juntament amb una camisa de quadres suau. Els seus pantalons són de color blau marí, casi negre, i no li puc veure les sabates. Té les mans dins de les butxaques, i les seves ulleres negres amb les seves esferes fosques no deixen d'observar-me. Porta el seu pentinat tan divertit amb aquells rínxols negres caient-li pel front i per les orelles. Es posa a caminar, dirigint-se cap a mi.

El seu caminar és incessant. No puc mirar les seves sabates perquè els seus ulls encara em tenen atrapada. Quan ja està prop de mi, la respiració se m'accelera encara més i les seves sabates fan més soroll quan toca el terra. Escolto molt suaument el fregament dels seus pantalons quan camina, el tacte de la llana mentre rosa la seva pell. Noto com les meves pupil·les s'exalten, les cuixes es contrauen i els braços s'adormen. No puc evitar deixar de mirar els seus ulls, amb el seu nas tan divertit i la seva boca tan horrorosament temptadora.

El tinc davant, aixeca un dels costats dels seus llavis i em dibuixa un petit somriure. De cop una mà em toca els dits i m'estira cap a ell. Em mira de cap a peus i torna a somriure, com si em fes una reverència.

-Crec que mai t'havia vist tan bonica.-Em xiuxiueja. I mentre separa la seva mà de mi, amb l'altra em descorda l'abric. No deix de mirar-me mentre ho fa, mantenint-me amb la mirada inquisitiva i desitjant poder tocar els seus llavis amb els meus dits. Quan acaba, deixo caure l'abric a les seves mans i ell el separa de mi.

Aprofito que no em veu per observar l'habitació. És granat: no hi ha cap làmpada al sostre tret de petits canelobres a les parets que donen una llum molt fosca i misteriosa. El llit és el primer que es veu, vermell, amb dos coixins al costat i una seda negra que cobreix des del sostre fins el terra, formant una cascada d'aigua fosca, fina i suau. Les estatuetes dels angelets i les muses tornen a aparèixer: hi ha una Venus nua

completament amb una rosa al centre dels pits i fent que la olora just al capçal del llit; I també veig un petit Cupido a un costat de l'habitació, amagat, mirant-me i apuntant-me a una de les seves fletxes. A sobre d'ell hi ha una petita televisió tancada i després està una altra cascada de cortines vermelloses de vellut tapant alguna cosa, segurament la finestra. Segueixo mirant i em topo de nou amb la seva esquena.

El segueixo amb la mirada, i involuntàriament li miro les seves formoses natges. Aixeca un dels seus braços, em fa venir volent que m'acosti a ell. Camino a poc a poc amb els tacons. Tinc els braços massa tensos, i quan ja arribo, ell estira el seu braç i m'agafa la mà.

-Temia que no volguessis vindre.-I em besa la mà.

-Quan no he volgut fer res extra curricular amb vostè?-Pronuncio segura de mi mateixa. Aixeca una cella en forma de sorpresa, i jo li entrego el més seductor dels meus somriures.-Però creia que veníem a donar una classe d'història oral, no a...

-I tant que la donarem, bonica.-S'agenolla davant meu. El tinc als meus peus, on a l'alçada de la cintura es troba el seu cap amb aquells rínxols seus que jo acaricio suaument amb timidesa acompanyats d'unes patilles deliciosament afaitades. Sensualment noto com unes mans m'acaricien les cames des del turmell, passant pel genoll fins arribar a la base de les mitges que es troben a les cingles, on miro què fa i aixeca el costat de la camisa per topar-se amb les calces.-Oralment, farem el que vulguis.

Una mossegada m'estremeix la carn de la vulva obligant-me a estirar el cabell d'ell. Em segueix esgarrapant amb les dents fins que els seus ulls negres es topen amb els meus, desitjosos de tenir gana. Em ressegueix la cinta de la mitja que arriba fins l'encaix de la cintura, on m'acaricia la pell de la panxa i em besa dolçament el llacet de la braga.

S'aixeca bruscament com un espectre i em tomba a la paret, apoiant tot el seu cos damunt meu. Els seus ulls se'm claven com dos ganivets a les meves parpelles i m'agafa del coll, desitjant-lo fins a tenir-lo a la seva boca, on m'obliga a gemegar i a estirar-li el jersei. El seu cap es mou desesperadament pel meu rostre, besant-me el front i les galtes fins que uns llavis de mel i caramel em violen la llengua. Tanco els ulls decidida i l'abraço apassionada de tenir-lo als meus braços.

-Se t'ha enyorat. Ho sabies?-I els dos somriem escoltant els nostres riures que es compassen amb una suau melodia de petons i arrossegament de teixits.

Em llenço als seus braços de cuir i llana que m'agafen amb total seguretat fins al llit de vellut. Té mans delicades i dolces, com mantega sobre la confitura. Ens besem fins a compassar-nos els moviments dels nostres braços amb el cap, semblant a una dansa que només ell i jo coneixem.

-Vols que t'expliqui una història?-Em xiuxiueja entre petó i petó.

-És clar que sí.-Pronuncio amb un fil de veu mentre somric.-Sempre que vingui de la teva veu i sigui només teva.

-És una història que va ocórrer de debò. Vols escoltar-la?-Em besa la galta mentre acaricia els cabells.

-Si us plau...-I tanco els ulls esperant la carícia de la seva veu en les meves mans.

Era de nit durant el setge de Tarragona de 1811. Els francesos de Napoleó havien entrat per la muralla de la ciutat volent-la enderrocar. Tots els generals del territori van unir-se per aturar a l'enemic, però eren massa soldats. Hi va haver una massacre, una matança per tota la ciutat que arribava des de les modestes cases del port fins a la magnificència de la mare catedral. Els carrers es tenyien de vermell i per les clavegueres hi navegaven rius de sang. Tot semblava perdut pels ciutadans de la saquejada ciutat. Un cop va finalitzar la batalla, un regiment de soldats francesos presidits per un sergent de bigoti i cigarret al llavi van ser atacats per les Milícies urbanes de la ciutat. Només va sobreviure un jove soldat d'ulls grisos i cabell llarg. Portava un uniforme blau marí i groc, fàcil de percebre a la foscor, i va ser just quan uns ulls negres amb un barret de capità el va capturar. Només es van mirar un cop, i no es van separar durant tot el moment de la captura. Es miraven sabent perfectament qui era cadascú sense necessitat de conèixer el seu nom. El capità va ordenar tancar-lo a la presó per així executar-lo el dia següent. I allà va ser on ella va mostrar el seu cabell llarg i fosc com la terra en un dia de pluja i els seus ulls grisos com les gotes que hi cauen d'ella. Desesperada per escapar, no podia evitar pensar en aquell capità d'ulleres transparents i ulls negres. Volia tornar-lo a mirar encara que fos un segon per almenys ser feliç durant un moment en tot un mar de guerra. I així va ser com de cop unes claus van sonar des de l'entrada de la presó i d'elles va sortir un home amb un barret de capità i uns ulls negres com

aquella nit. La va trobar allà, tan trista i sublim com una àguila ferida. Va entrar a la cel·la i no va dubtar ni per un moment voler besar els seus llavis.

Va ser el petó més formidable que s'hagi documentat mai en la història d'aquella ciutat. Un capità de les Milícies de la ciutat amb una jove soldat francesa que es feia passar per home per veure a saber quin motiu... per impressionar-se potser. Es tenien un a l'altre per fi, i quan començava a sortir el sol, es diu que es van veure dos cavalls fugint de la ciutat, i en un d'ells hi anava un soldat francès. No s'ha sabut res més d'aquest romanç.

Escolto com el seu silenci em tortura la pell mentre baixa les calces per les cuixes i me les obre suaument i un petó em penetra deliciosament. Estiro amb vigor la primera pel·lícula de vellut del llit a la vegada que ell explora cada un dels meus plecs. Busco la seva mirada pertorbadora sota les seves ulleres negres i dues esferes fosques em persegueixen el plaer semblant a un segrest, on les seves mans són un síndrome que estimo amb força per desitjar que no marxi de la meua pell. Tot el seu cos s'acomoda el meu i ens convertim en una ergonomia pura en la qual els petons són els protagonistes i les abraçades són la melodia. Perquè ara et tinc amb mi, però jo no sé si sents el mateix per mi o si sóc un cony per a tu. Desitjo que em miris i em xiuxiueixis que m'estimes, i tot i que això soni massa típic, no puc evitar obviar la felicitat que em dónes.

Si us plau, que els petons no desapareguin, que els seus ulls segueixin en la meua nuca, que els seus cabells rosin el meu estómac i el seu nas busqui el meu.

Que les seves abraçades em penetrin el cos i s'uneixi a mi.

Que aquesta habitació tingui el nostre secret.

Suspèn-me per escoltar-te una estona més.

Queda't aquí amb mi.

T'estimo.

-Sí, t'estimo

Espolainne